

свим ужасима варварске инвазије... упорни отпор Акропоља разбеснео је јаничаре..." [42, стр. 350-351]. То је било велико рушење у коме су уништени многи прелепи споменици раздобља крсташа из XI-XIII в. и претворени у данашње развалине, које су затим проглашене "за врло старе". После турског освајања у XV в. Атина поново (по који пут већ) тоне у мрак. "Уопште, историчар Атине и Грчке из времена турске владавине има пред собом колико тежак толико и обесхрабрујући задатак. Он пред собом види пустињу..." [42, стр. 362]. "Запад се... помирио с падом Грчке и скоро сасвим је заборавио... Већ 1493. год. немачки хуманиста се у својој хроници ограничио примедбом: 'град Атина је био најславнији град у области Атике. Од њега су остали само малобројни трагови...' " [42, стр. 364-365]. Дошло је до тога да је у XVI в. "потреба науке да има тачне податке о судбини славног града била изражена питањем: да ли уопште постоји Атина? То питање је поставио један немачки хеленофил, Мартин Краус... тиме учинивши себе бесмртним... Мартин Крузијус (Краус)... је поново открио Атину. Године 1573. он се писмом обраћа Теодосију Зигомалеу, канцелару константинопољског патријарха, с молбом да га информира да ли је истина да мајка свих знања, како тврде немачки историчари, не постоји, да је град Атина нестао с лица земље и да је на његовом месту остало само неколико рибарских кућица. Одговор образованог Византинца, заједно с каснијим писмом акарнанца Симеона Кобасиле... били су први тачни подаци који су успокојили немачког научника у вези с постојањем града; они су бацили прво слабо светло на стање његових споменика и вегетирање његовог народа (у коме, по убеђењу традиционалне верзије, живи, например, усмено предање о томе да су Партенон саградили познати архитекти Иктин и Каликрат за време познатог говорника и војсковође Перикла, вође демократске партије, која се појавила у Атини у V в. п.н.е. и умрла заједно са својим вођом од куге 429. год. п.н.е., истина не зна се у ком месецу - А.Ф.)" [42, стр. 364-366]. Научна атинска археологија почела је тек у XVII в. радовима Холањанина Јана де Мера [42, стр. 365-366]. Ипак, "чак 1835. год. један немачки научник... изрекао је мишљење да је после Јустинијана на локацији где је била Атина у току 400 година била ненастањена пустара. У поређењу с проучавањем града Рима, археологија Атине закаснила је око два века" [42, стр. 365-366]. "Тек непосредним упознавањем могла је бити разбијена предрасуда, која се упорно држала у Европи, да Атина не постоји: то је била заслуга француских језуита и капуцинера. Први су се појавили у Атини 1645. године..." [42, стр. 366]. У другој половини XVII в. француски монаси саставили су прве планове града. Тек од тог тренутка почиње стално и мање-више научно проучавање Атине, и то у околностима када је традиционална хронологија већ била формирана у главним цртама, па су се зато историчари Грчке ослањали на ту хронологију, деформишући тако и историју Грчке, као и историју Рима.

26. Историја религија

Традиционално се сматра да је свако хронолошко раздобље имало сопствене религијске култове, који су били раздвојени столећима и миленијумима. У исто време историчари и етнографи XIX в. уложили су огроман труд у проучавање